

[Inger Gautier Schmit.]

Maade, hvorpaa Ministeren selv har taget denne Sag fra Begyndelsen, som i høj Grad har været medvirkende til den Uklarhed, som jeg er ganske vis paa vil komme til at foreligge, ikke mindst inden for Lægernes Kreds og paa et senere Tidspunkt eventuelt inden for Domstolenes.

Vi kan altsaa af denne rent principielle Grund ikke stemme for Lovforslaget i den Skikkelse, hvori det foreligger. En anden Aarsag til, at vi absolut maa stemme imod Lovforslaget, er, at Ministeren og Regeringspartierne fastholder Seksualklinikkerne. Vi staar her over for en ny Lovgivning, der kan faa meget store Konsekvenser, som vi i Dag maaske slet ikke kan overskue. Det kommer fuldstændig an paa den Praksis, der vil blive fulgt paa disse Seksualklinikker. Jeg spurgte Ministeren ved anden Behandling, hvorledes man her havde tænkt at forholde sig, hvem der skulde arbejde med paa Klinikkerne, hvilken Praksis der skulde følges. Jeg fik kun dette ret — ja meget — utilfredsstillende Svar fra Ministeren, at han egentlig slet ikke var klar over, hvorledes der skulde arbejdes paa disse Klinikker. Naar man nu tager i Betragtning, at Loven paabyder Amterne inden et vist Tidsrum at oprette Klinikker, og at Skatteyderne gennem deres Skatter skal betale Omkostningerne derved, synes jeg, det er meget uværdigt og lidet tilfredsstillende, at den Minister, som paatvinger Befolkningen saadanne Klinikker, ikke engang kan give Rigsdagen klar Besked om, hvorledes deres Indretning og Arbejdsmetoder skal være, hvilke Retningslinier man forfølger, og hvilke Udgifter der muligvis vil blive for Amterne. Ingen Besked har vi bogstavelig talt faaet herom. Det eneste, Ministeren sagde, var, at han ikke selv var klar over, hvorledes det skulde indrettes. Jeg finder det utilfredsstillende for en Rigsdag at gennemføre et Lovforslag, der indfører nye Led i vort sociale og medicinske Liv, og som ikke er nøje gennemtænkt i sine Konsekvenser, hverken paa den ene eller den anden Maade.

Vi maa altsaa holde os til det rent principielle, nemlig at man her i Danmark vil oprette Seksualklinikker, hvis Opgave det er at give Mænd og Kvinder en forsvarlig Vejledning i seksuel Hygiejne og endvidere bistaa gravide Kvinder bedst muligt. Den første Del af Opgaven finder jeg det ganske overordentlig uheldigt at henlægge til Seksualklinikker, og den sidste Del af Opgaven mener vi meget vel kan røgtes dels gennem Mødrehjælpinstitutioner og

dels gennem Sundhedsplejerskernes Arbejde. Der er ingen Tvivl om, at den Indsats, der vil kunne blive gjort gennem Mødrehjælpinstitutionerne, som er Institutioner paa frivillig Basis, hvor der arbejder Mennesker, der føler Kald til at tage dette personlige Arbejde op over for svangre Kvinder, vil blive gjort paa en helt anden Maade, end naar det skal udføres af Mennesker, der faar en offentlig Udnævnelse, enten det nu er som Læge eller Sygeplejerske ved en Seksualklinik. Jeg føler mig ganske overbevist om — og Udviklingen vil sikkert give mig Ret —, at det Arbejde, som gøres paa privat Initiativ, har en ganske anderledes personlig Karakter, netop den intime Karakter, som et saadant Arbejde skal have, naar de paagældende skal være personlig Ven og Støtte for den svangre Kvinde. Paa Seksualklinikken vil det gaa som paa alle Poliklinikker, at man har travlt, den ene Patient afløser den anden, og hverken Lægen eller Sygeplejersken har Tid eller Lejlighed til at trænge dybere ind i det enkelte Menneskes personlige Forhold. De kan ikke faa Tid til at opsøge den enkelte i hendes Hjem, ikke faa Tid til at tage Forhandlinger op med hendes Forældre, hvis det er dér, Vanskeligheden ligger; de har heller ikke Tid til at tale med hendes Arbejdsgiver, om der maaske kunde banes en Vej, saaledes at hun ikke bliver sat ud af sin Stilling. Der er saa ganske overordentlig mange Ting, hvor det personlige Forhold spiller ind, netop over for den svangre Kvinde. Selv hele den Uddannelse, fine Eksamen, Dygtighed o. s. v., som disse Herrer og Damer maatte være i Besiddelse af, hjælper ikke noget, for de kan simpelt hen ikke faa Tid til at trænge ind i disse fine personlige Forhold over for den svangre Kvinde, som de Kvinder kan, der gaar ind til dette som en Livsgerning ud fra personlig Hengivelse netop til denne Opgave. Vi tror ikke, at disse Seksualklinikker med Hensyn til Oplysning — og her tænker jeg navnlig paa Oplysning om Prævention — vil have nogen lykkebringende Opgave i vort Land, og vi tror heller ikke, at de vil løse Opgaven over for den svangre Kvinde. Der skal helt andre Kræfter til.

Jeg maa derfor anbefale at stemme imod Lovforslaget.

Aksel Larsen: Jeg skal ikke paa nærværende Tidspunkt holde noget langt Foredrag om vor Stilling til den foreliggende Sag; den er tilstrækkelig kendt, tilstrækkelig ofte og tydeligt fremlagt og tilstrækkelig tit debatteret her i Tinget,